

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **T. V.,** zastoupeného JUDr. Martinem Smrkovským, advokátem, se sídlem Lucemburská 13, Praha 3, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2011, č. j. 4 Ad 57/2010 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci JUDr. Martinu Smrkovskému, advokátovi, se sídlem Lucemburská 13, Praha 3, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1600 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.
Správní řízení

Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2010, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí"), žalovaná zamítla námitky a potvrdila rozhodnutí ze dne 17. 3. 2010, kterým byl žalobci od 20. 4. 2010 odňat invalidní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění"), protože podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 3. 2010 žalobce již není nadále invalidní.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle opětovného přezkoumání zdravotního stavu ze dne 23. 6. 2010 žalobce není invalidní, neboť míra poklesu pracovní schopnosti žalobce z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla určena ve výši 25 %. Za rozhodující příčinu zdravotního stavu posudek určil zdravotní postižení spadající do kapitoly XV (Funkční poruchy, postižení po úraze, operacích), oddíl B (Postižení končetin), položka 13 (Funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny), písm. a (Lehké postižení) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Posudek ze dne 23. 6. 2010 stanovil, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činila vzhledem k tomuto onemocnění 15 %; dále bylo přihlédnuto k dalším zdravotním komplikacím žalobce a celková míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla podle ustanovení § 3 vyhlášky o posuzování invalidity zvýšena na 25 %.

II.
Řízení před Městským soudem v Praze

Žalobou ze dne 20. 9. 2010 se žalobce domáhal přezkumu napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že lékaři posuzující jeho zdravotní stav před žalovanou byli podle jeho názoru nekompetentní. Žalobcův zdravotní stav se podle jeho přesvědčení neustále zhoršuje, ačkoli se v rámci možností snaží pracovat. Protože žalovaná nesprávně konstatovala, že žalobce není invalidní, hrozila žalobci změna jeho pracovního zařazení, resp. ukončení pracovního poměru. Žalobce se proto výslovně domáhal nového objektivního přezkoumání jeho zdravotního stavu nezávislou komisí. Žalobce dále zpochybnil, že by se žalovaná zabývala všemi námitkami, neboť byl neúplně posouzen jeho zdravotní stav, zvláště když žalovaná uvedla, že zdravotní stav žalobce posoudila „nad svůj rozsah“. Žalobce dovozoval, že posudkoví lékaři se při posuzování jeho stavu zabývali pouze ustanovením § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, přičemž nevzali v potaz jeho celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity. Žalobce požadoval posouzení jeho stavu i podle „položky č. 8, kapitoly VI“ přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, neboť jeho denní aktivity byly těžce omezeny (správně patrně dle kapitoly VI - Postižení nervové soustavy, položka 4 - Epilepsie, písm. d) - forma nekompenzovaná těžká; poznámka Nejvyššího správního soudu).

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 18. 10. 2010, ve kterém uvedla, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce byla příslušnými lékaři konstatována ve výši 25 % v důsledku jeho úrazu ze dne 13. 2. 2004. Žalovaná navrhla důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Dále přiložila správní spis a zdravotní dokumentaci žalobce.

Městský soud v Praze si opatřil posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 2. 2011, č. j. 2010/5119 - PH, podle kterého žalobce není invalidní, protože míra poklesu jeho pracovní schopnosti nedosáhla zákonné hranice 35 %. Posudková komise uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je léčebný vývoj po utrpěné zlomenině holenní kosti v kolenním kloubu s dislokací úlomků ze dne 13. 2. 2004. Za vedlejší příčinu posudková komise označila

anxiosně depresivní poruchu s přesně nediagnostikovanými záchvatovitými onemocněními s ojedinělým paroxysmem v září 2010 (přičemž symptomy měly dle posudkové komise odeznít již ve 20 letech věku žalobce). Posudková komise diagnostikovala lehkou funkční poruchu přetrvávající po operaci předloktí po zlomenině; dále konstatovala občasné bolesti při zátěži v levém ramenním kloubu po zlomenině chirurgického krčku pažní kosti v roce 2004. Zdravotní stav žalobce posudková komise vyhodnotila podle kapitoly XV (Funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), oddíl B (Postižení končetin), položky 13 (Funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny), písm. a) [Lehké postižení] přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 15 %. Vzhledem k celkovému zdravotnímu stavu žalobce míru poklesu pracovní schopnosti posudková komise navýšila podle ustanovení § 3 vyhlášky o posuzování invalidity na 25 %, neboť zhodnotila anxiosně depresivní potíže. Postižení kolenního kloubu posudková komise ohodnotila jako lehkého stupně a uvedla, že stav je stabilizován. Psychiatrické postižení je podle posudkové komise lehkého stupně, samo o sobě by pouze hraničně podmiňovalo vznik dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Ojedinělý záchvat poruchy vědomí posudková komise považovala pouze za důvod k doporučení vhodného pracovního zařazení, neboť nesnižuje pracovní potenciál. Posudková komise žalobci nedoporučila fyzicky náročné práce spojené se zvýšenou zátěží dolních končetin, z důvodu psychiatrického postižení je pro žalobce vhodná práce v menším pracovním kolektivu v nestresujícím prostředí; z důvodu záchvatovitého nervového onemocnění posudková komise stanovila zákaz práce v úrazovém prostředí, ve výškách nebo u rotujících strojů.

Podáním ze dne 21. 3. 2011 žalobce uvedl, že posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí byla nekompetentní a že pochybuje o její erudovanosti; proto se domáhal provedení nového vyšetření jeho aktuálního zdravotního stavu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 4 Ad 57/2010 - 30 ze dne 14. 4. 2011, kterým žalobu zamítl. Městský soud uvedl, že posudek posudkové komise podrobně zhodnotil zdravotní stav žalobce, když vycházel z aktuální zdravotní dokumentace žalobce, a soud jej považoval za objektivní, úplný a přesvědčivý, dostatečně prokazující rozhodující zdravotní postižení, jeho vývoj a charakter onemocnění. Rozhodujícím zdravotním postižením je dle městského soudu ortopedické postižení - stav po zlomenině holenní kosti v kolenním kloubu s dislokací úlomků. Závěry posudkové komise se shodují s lékařskými zprávami, které měla komise k dispozici, a městský soud neshledal jakýkoli rozpor v posouzení zdravotního stavu žalobce. Za další zdravotní postižení považoval městský soud v souladu s posudkovou komisí anxiozně depresivní poruchu, která má vliv na pracovní potenciál žalobce a odůvodnila dle městského soudu pracovní rekomandaci učiněnou posudkovou komisí. Psychiatrické postižení by však dle městského soudu samo o sobě pouze hraničně podmiňovalo vznik dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Přes veškerá tato zdravotní omezení městský soud souhlasí se závěrem komise, že toto postižení nesnížilo žalobcův potenciál. Zdravotní stav žalobce posoudila posudková komise, jejímž členem byl ortoped, který byl schopen vyjádřit se k charakteru a závažnosti rozhodujícího zdravotního postižení; proto městský soud nepovažoval za důvodné provádění dalšího dokazování ohledně zdravotního stavu žalobce. Pokud případně v mezidobí došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobce, městský soud k nim za dané situace nemohl přihlédnout, neboť to by pouze odůvodnilo podání nové žádosti o invalidní důchod.

III.
Kasační stížnost, vyjádření žalované

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 4 Ad 57/2010 - 30 ze dne 14. 4. 2011 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 23. 5. 2011 a žádal o ustanovení advokáta.

Usnesením č. j. 4 Ad 57/2010 - 44 ze dne 8. 6. 2011 městský soud ustanovil stěžovateli zástupce - JUDr. Martina Smrkovského, advokáta.

Podáním ze dne 20. 6. 2011 stěžovatel doplnil svou kasační stížnost ze dne 23. 5. 2011. Rozsudek Městského soudu v Praze napadal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vycházel z toho, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozsudek městského soudu potvrzují závažnost jeho stavu, neboť rozsáhle popisují množství stěžovatelových úrazů. Stěžovatel proto napadal nesprávné posouzení svých nemocí a úrazů. Stěžovatel poukazoval na to, že již v průběhu řízení před městským soudem napadal přístup jednotlivých odborníků, kteří posuzovali jeho stav. Stěžovatel je proto přesvědčen, že objektivní posouzení by potvrdilo vážnost jeho zdravotního stavu. Navrhuje proto doplnění dokazování o znalecký posudek mimopražského zdravotního ústavu, který považuje za nutný ke správnému zhodnocení jeho stavu.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) za jinou vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek pouze podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo

nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že podstatným faktorem určujícím výsledek soudního řízení, jehož předmětem je přezkum rozhodnutí žalované o odnětí invalidního důchodu, je posouzení zdravotního stavu učiněné posudkovou komisí, a proto je nutné klást důraz na správnost, přesvědčivost a úplnost posudku vydaného posudkovou komisí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54).

Nejvyšší správní soud však nesouhlasí s tím, že by posudek posudkové komise ze dne 15. 2. 2011, č. j. 2010/5119 - PH, byl nesprávný, rozporný či jinak vadný a stěžovatel nepřináší jakékoli relevantní argumenty - natož aby je doložil příslušnými důkazními prostředky - které by posudek zpochybnily.

Pouhé konstatování stěžovatele v tom směru, že napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu obsáhle popisuje jeho zdravotní stav, což má podle jeho přesvědčení dokládat závažnost jeho situace, je pro posouzení toho, zda-li je rozsudek Městského soudu v Praze nezákonný, irelevantní. V případě posuzovaní invalidity není důležité, kolik úrazů dotčenou osobu postihlo či kolika nemocemi trpí; stěžejní naopak je, jak tyto nemoci a úrazy ovlivňují pracovní schopnost dotčené osoby. Není proto podle názoru Nejvyššího správního soudu vyloučeno, aby určitá osoba trpěla řadou nemocí či aby prodělala řadu úrazů bez toho, aby to mělo podstatnější vliv na její pracovní schopnosti.

Jak vyplývá z dikce ustanovení § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ne každé onemocnění či úraz odůvodňuje přiznání invalidního důchodu, neboť zákon o důchodovém pojištění stanoví, že zdravotní postižení dotčené osoby musí dosáhnout určité úrovně, která minimálně o 35 % (podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a/ zákona o důchodovém pojištění) snižuje pracovní schopnosti takovéto osoby. Žalovaná ani městský soud proto nepochybili, pokud zjistili a rozsáhle popsali zdravotní stav stěžovatele, který však podle jejich závěru nezpůsobuje snížení pracovní schopnosti stěžovatele minimálně o 35 % odůvodňující přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

Brojí-li dále stěžovatel proti tomu, že jeho zdravotní stav měl být dle vyhlášky o posuzování invalidity jinak hodnocen, Nejvyšší správní soud se s touto námitkou také neztotožňuje.

Pro zdravotní postižení podle kapitoly XV (Funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), oddíl B (Postižení končetin), položky 13 (Funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny), písm. a) [Lehké postižení] přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, je stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 10 - 15 %.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.

Dále je nutné poukázat na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ke dni 21. 7. 2010.

V případě posouzení míry invalidity se jedná o otázku odbornou - medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem) a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku.

Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti, spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

Podle posudku o invaliditě ze dne 3. 3. 2010 vypracovaného lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení, č. j. LPS/2010/45 - P1_CSSZ, není stěžovatel invalidní. Jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti bylo vyhodnoceno zdravotní postižení podle kapitoly XV, oddíl B, položky 13, písm. a) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (Funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích; postižení končetin; funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny; lehké postižení).

Vzhledem k dalším zdravotním problémům stěžovatele byla míra poklesu jeho pracovní schopnosti vyhodnocena ve výši 25 %.

Jak vyplývá ze zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele ze dne 23. 6. 2010, č. j. LPS/2010/66 - NR - PRH - CSSZ, učiněného lékařem žalované z Odboru důchodového pojištění zaměstnanců, oddělení rozhodování o námitkách, stěžovatelovým hlavním zdravotním handicapem je stav po zlomenině proximální metafýzy pravé kosti holenní s dislokací fragmentů dne 13. 2. 2004, v době posuzování však noha byla shledána za zhojenou a koleno stabilní. Zdravotní postižení stěžovatele bylo vyhodnoceno jako dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav podle kapitoly XV, oddíl B, položky 13, písm. a) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (Funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích; postižení končetin; funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny; lehké postižení), s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 25 % vzhledem k celkovému zdravotnímu stavu stěžovatele.

Podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 2. 2011, č. j. 2010/5119 - PH, činí míra poklesu stěžovatelovy pracovní schopnosti 25% vzhledem k jeho celkovému zdravotnímu stavu, přičemž za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele byl shledán léčebný vývoj po utrpěné zlomenině holenní kosti v kolenním kloubu s dislokací úlomků ze dne 13. 2. 2004, jež hodnotila podle kapitoly XV, oddíl B, položky 13, písm. a) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (Funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích; postižení končetin; funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny; lehké postižení). Postižení kolenního kloubu a psychiatrické postižení posudková komise nevyhodnotila jako podstatné.

Z geneze hodnocení zdravotního stavu stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že stěžejní zdravotní komplikací jsou obtíže způsobené zlomeninou holenní kosti v kolenním kloubu s dislokací úlomků ze dne 13. 2. 2004, jež byla všemi posudky hodnocena podle kapitoly XV, oddíl B, položky 13, písm. a) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (Funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích; postižení končetin; funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny; lehké postižení). Stěžovatel sice s tímto hodnocením nesouhlasí, ale neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by tento závěr obsažené ve výše uvedených posudcích jakkoli zpochybnily. Nejvyšší správní soud tedy pochybnosti stěžovatele nesdílí a naopak se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že posudek posudkové komise splňuje výše uvedené požadavky na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku, a lze z něj tudíž při zjišťování skutkového stavu vycházet, neboť dospívá ke shodným závěrům jako dřívější posudky pořízené žalovanou pro účely řízení o odnětí invalidního důchodu.

Za podstatnou skutečnost Nejvyšší správní soud tedy považuje fakt, že všechny tři posudky vyhodnotily pokles míry pracovní schopnosti stěžovatele ve stejné výši, tj. 25 %, se stejným odůvodněním a se shodnými závěry, přičemž tento pokles míry pracovní schopnosti stěžovatele nedosahuje ani hranice pro přiznání invalidního důchodu pro

invaliditu I. stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Žádný z výše uvedených posudků neobsahuje hodnocení, které by zpochybnilo závěr žalované prezentovaný v napadeném rozhodnutí, totiž že stěžovatel není invalidní. Pokud tedy jednotlivé posudky obsahují jednoznačný závěr, podle něhož stěžovatelův zdravotní stav neodůvodňuje přiznání invalidního důchodu, není důvodu o správnosti závěrů učiněných v jednotlivých posudcích pochybovat.

Jiná situace by pochopitelně nastala, pokud by určitý posudek považoval za stěžejní zdravotní postižení zcela jiné onemocnění než zbývající posudky, přičemž toto odlišné onemocnění by odůvodňovalo podřazení pod jinou položku přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity mající potencionálně vliv na odlišné posouzení invalidity takovéto osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 4 Ads 155/2010 - 235). V posuzovaném případě však mezi jednotlivými posudky neexistují jakékoli rozdíly.

Nejvyšší správní soud nemůže taktéž přisvědčit argumentaci stěžovatele ohledně údajně odborně vadného přístupu jednotlivých lékařů při posudkovém posuzování jeho zdravotního stavu.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud je toho názoru, že zdravotní stav stěžovatele byl jednotlivými posudky řádně, bezrozporně, odborně a důsledně hodnocen. Stěžovatel v kasační stížnosti ani v podání ze dne 21. 3. 2011 neuvedl žádné relevantní okolnosti, které by erudovanost a správnost postupů posudkové komise jakkoli zpochybnily. Součástí posudku ze dne 15. 2. 2011, č. j. 2010/5119 - PH, není jakýkoli záznam o tom, že by si stěžovatel na postup posudkové komise během vyšetření stěžoval, nebo že při jeho prohlídce vznikly jakékoli komplikace. Stěžovatel také nedoložil, že by se mu v důsledku nesprávného či neodborného vyšetření posudkovou komisí jakkoli zdravotně přitížilo, což by případně mohlo odůvodnit závěr, že postup posudkové komise nebyl správný či odborně provedený. Obsahem soudního a správního spisu jsou sice námitky stěžovatele proti odbornosti jednotlivých lékařů, kteří posuzovali jeho zdravotní stav, Nejvyšší správní soud však za situace, kdy všechny posudky dospívají ke zcela identickým závěrům, považuje výtky stěžovatele za ryze subjektivního charakteru, kterými stěžovatel fakticky vyjadřuje nesouhlas se závěry obsaženými v jednotlivých posudcích.

Nejvyšší správní soud proto považuje posouzení zdravotního stavu za správné a objektivní. Jakékoli další dokazování v tomto směru považuje Nejvyšší správní soud za dané situace (posuzování zdravotního stavu stěžovatele ke dni vydání napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) za nadbytečné, neboť skutkový stav byl před městským soudem zjištěn úplně a bez jakýchkoli pochybností. Ve vztahu k návrhu stěžovatele na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku „mimopražského zdravotního ústavu“ Nejvyšší správní soud poznamenává, že tento důkazní návrh měl být především uplatněn v řízení o žalobě před Městským soudem v Praze. Řízení o kasační stížnosti slouží k ověření toho, zda je rozhodnutí krajského soudu zákonné či nikoli. Pokud v řízení před krajským soudem takový návrh nebyl vznesen, ačkoliv tak žalobce

mohl učinit, nemůže žalobce v řízení před Nejvyšším správním soudem účinně takový návrh vznášet za situace, kdy dokazování před krajským soudem netrpí - jak shora uvedeno - vytýkanými vadami.

Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaná měla ve věci úspěch, podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. však správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, důchodového zabezpečení, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče nelze přiznat právo na náhradu řízení, na které by měl jinak nárok podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.

Protože stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 4 Ad 57/2010 - 44 ze dne 8. 6. 2011 ustanoven zástupce, JUDr. Martin Smrkovský, Nejvyšší správní soud mu podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů - převzetí a příprava zastoupení včetně porady s klientem, doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 6. 2011. Tato odměna je podle ustanovení § 9 odst. 2 cit. vyhlášky ve spojení s ustanovením § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 500 Kč za jeden úkon právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Dohromady tedy Nejvyšší správní soud přiznal částku 1600 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu